

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RITA OP SCHOOL
(Educating Rita)

komedie in twee delen

door

Willy Russell

Vertaling : André Lefèvre

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.1727

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *RITA OP SCHOOL* op te voeren moet de naam van auteur *WILLY RUSSELL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1981 Toneelfonds J. Janssens/Willy Russell Ltd.
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

PERSONAGES

RITA

FRANK

EERSTE BEDRIJF1ste Tafereel

Een kamer op de eerste verdieping van een ouderwets universitair gebouw.

Een groot erkerraam R met een bureau ervoor. Een ander bureau, iets groter vol met allerlei papieren en boeken. De muren zijn één groot boekenrek.

Boven de deur hangt een naaktproductie met religieuze inslag van één of andere Vlaamse Primitief.

Als het doek opgaat staat Frank, een man van middelbare leeftijd, vooraan links. Hij heeft een lege kroes in de hand. Hij gaat naar het boekenrek, achter links, en begint boeken uit de rekken te nemen, verwisselt ze onderling alvorens naar een ander boekenrek over te gaan.

FRANK : (Bekijkt de rekken)

Waar heb ik nu in godsnaam... Elsschot ?

(Hij neemt enkele boeken uit het rek en kijkt in het schab.

Plaatst dan de boeken terug.)

Nee. "E", (denkt na) "E, E, E," (Herinnert zich plots)

Daisne. (Loopt triomfantelijk naar de D afdeling, neemt een stel boeken weg, haalt een fles whisky te voorschijn en gaat er mee naar een tafeltje naast de deur. Giet een grote slok whisky in de kroes. De telefoon rinkelt. Hij kijkt verbaasd op, drinkt een grote slok whisky en neemt op. Hij praat verstaanbaar maar toch kan men horen dat hij licht dronken is.)

Ja ?... Natuurlijk ben ik hier nog, ik moet toch wachten op dat OPEN UNIVERSITEITSGEVAL... Tsss...Maar jawel, dat heb ik je verteld... Maar schatje dat was helemaal niet nodig om een souper klaar te maken... Omdat ik gezegd heb en ik herinner me duidelijk dat ik gezegd heb dat het laat zou worden...Ja, ja dat is best mogelijk dat ik nadien op café ga, ik zal het trouwens nodig hebben om op café te gaan na afloop, al was het maar om het beeld weg te spoelen van één of ander dom wijf dat zich wenst onder te dompelen in de geest van JOSEPHUS ALBERTUS ALBERDINGK THIJM, of wie er nog allemaal op het studieprogramma mag voorkomen. God ! Waarom heb ik dat toch aangenomen. Ja...ja...inderdaad...waarschijnlijk heb ik het aangenomen om mijn drank te kunnen betalen...Oh..ja ? En...wat moest je nog zeggen ? Ja ! Wel...euh...zet het dan maar in de oven. Hà..Luister hé, als ge

me met een schuldgevoel wil opzadelen, over een gecarboniseerd souper, dan had je wel iets anders mogen bedenken dan lamsragout. Omdat ik, schatje, gek ben op doorgebraden lamsvlees en zelfs ik weet dat "aan zijn lot overgelaten ragout" niet aanbranden kan... Schatje, je mag ragout cremeren dan zal hij nog niet aanbranden... Hoe ?.. Wàt bedoel je met...dat ik "vast besloten" ben om op café te gaan ? Je wéét toch dat ik geen "vast besluit" nodig heb om op café te gaan. (Klop op de deur)

Luister...Ik moet ophangen...Er is iemand aan de deur... Ja, ja beloofd...Een paar pintjes maar...Vier...

(Klop op de deur. Roept in de richting van de deur) Binnen !

(In de telefoon) Ja...in orde...ja..daaag...

(Legt hoorn op de haak) Ja mens. Val dood en steek dan jezelf in de oven. (brult) Binnen ! Binnen !!

(Rita valt met deur en al in de kamer)

RITA : (In de deuropening)

Ha, zeg, ge ziet toch dat ik binnen ben ? Dat komt natuurlijk door die stomme deurklink. Ge zoudt die dringend moeten vastzetten. (Komt in de kamer)

FRANK : (Licht verward)

Euh...ja, ik heb er al dikwijls aan gedacht...

RITA : (Gaat naar stoel naast het bureau en laat haar boodschappentas vallen)

Ja, luister eh, dat is geen avance van daar alleen maar aan te "denken", ge moet dat ook doen ! Want op ne schone keer dan zulde gij "binnen" roepen en dan zulde gij kunnen blijven roepen, omdat dees arm sloor aan demandere kant zal moeten blijven staan, want zij zal niet binnen kunnen, en gij zult niet buiten kunnen.

(Frank bekijkt Rita die naast het bureau staat.)

FRANK : U bent ?

RITA : Ik ben wat ?

FRANK : Pardon ?

RITA : Wat ?

FRANK : (Zoekt inschrijvingsformulieren) Wel...U bent ?

RITA : Wat ben ik ?

(Frank bekijkt Rita terwijl ze haar mantel aan de kapstok op de deur hangt, en de reproductie bekijkt.)

RITA : Oh, da's een schoon schilderij zeg !

- FRANK : Euh...ja, wel euh...dat is inderdaad...
- RITA : (Bestudeert reproductie)
Dat is heel...erotisch...
- FRANK : (Kijkt op uit zijn papieren)
Wel ik kan me niet meer herinneren dat ik het de laatste tien jaar nog bekeken heb, maar ja, 't kan best.
- RITA : Allee...daar moet ge toch niet aan twijfelen. Bekijkt die tietens eens.
(Frank kucht en zoekt verder naar inschrijvingsformulieren)
Is dat wel erotisch bedoeld ? Allaa...ik wil zeggen...toen dat hij dat schilderde...had hij toen de bedoeling om de mensen heet te maken ?
- FRANK : Wel euh...misschien.
- RITA : Ik durf wedden van wel... allee zo iets dat schildert ge toch niet omdat de mensen zouden zien hoe goed dat ge met een verfborstel over de weg kunt.
- FRANK : (Lacht even) Nee...nee...U hebt waarschijnlijk gelijk.
- RITA : Dat was eigenlijk de pornografie van dien tijd hé ? Zo iets gelijk Playboy. Maar dat was toen verboden en daarom schilderden ze dan maar een blote heilige. Denkt gij dat dat erotisch is ?
- FRANK : (Kijkt even) Ik denk dat het erg mooi is.
- RITA : Ja, maar ik heb u niet gevraagd of het mooi was.
- FRANK : Goed, maar de term "mooi" omvat de grote verscheidenheid aan gevoelens die in mij ontstaan wanneer ik dit schilderij bekijk. Inclusief een erotisch gevoel.
- RITA : (Terug naar bureau)
Hebt gij er zo véél, gelijk als ik ?
- FRANK : Pardon ?
- RITA : Hebt gij zo veel studenten, gelijk als ik ?
- FRANK : Eigenlijk niet; nee...
- RITA : Ik verschoot mij nen bult, dat ze mij aangenomen hadden. Dat zouden ze zeker niet gedaan hebben als het de echte universiteit was hé. De open universiteit, dat is eigenlijk iets anders hé.
- FRANK : Wel...euh...ik heb eigenlijk niet meer ervaring dan u. Dit is mijn eerste open universiteitsopdracht.
- RITA : Ge doet dat zeker voor 't geld ?
- FRANK : Euh...inderdaad !

- RITA : 't Is toch wel erg hé. De dag van vandaag...Geld !.. Die inflatie...en de bezuinigingen en zo... Gij werkt zeker voor de eigenlijk universiteit hé ?...Met echte studenten ? De open universiteit, die is anders, geloof ik, hé ?
- FRANK : Wel, de gewone universiteit omvat een grotere verscheidenheid van studenten en een breder spectrum van studiemogelijkheden.
(Rita bekijkt een boekenrek.)
Wilt u..euh..wilt u niet gaan zitten ?
- RITA : Nee ! Mag ik roken ? (Gaat naar tas en rommelt er in)
- FRANK : Tabak ?
- RITA : Ja...(lachje) Dat wàs toch om te lachen hé ?
(Neemt pakje sigaretten en aansteker) Wilt g'er ook een ?
(Neemt er twee sigaretten uit en gooit het pakje op het bureau)
- FRANK : (Stilte) Wel...euh...ik heb er wel trek in.
- RITA : Awel, pakt er dan een.
- FRANK : (Stilte) Ik...ik rook eigenlijk niet...ik heb beloofd niet meer te roken.
- RITA : Zeeg...ik zal dat aan niemand verklappen, zenne !
- FRANK : Beloofd ?
(Rita neemt vlug de sigaret weg, net op het moment dat Frank ze wil grijpen.)
- RITA : (Met scoutsgroet) Op mijn woord van ex-kabouterke.
(geeft sigaret) Ik rook niet graag alleen en de dag van vandaag heeft precies iedereen er mee gestopt. (Steekt sigaretten aan)
Ze zullen allemaal schrik hebben om kanker te krijgen zeker ?
(Frank bekijkt wantrouwig de sigaret) Maar dat zijn natuurlijk allemaal bange tisten.
- FRANK : Zou je denken ?
- RITA : Ah natuurlijk, ge moogt toch gene schrik hebben van ziek te worden of dood gaan. Ik heb van zijn leven eens een gedicht gelezen over dat ge geen schrik moogt hebben om dood te gaan.
- FRANK : Ah - Karel Van de Woestijne.
- RITA : Nee. Herman De Coninck. Dat gaat over nen type in zijn stam-café en ze zeggen tegen hem : "allee de leste, one for the road" en die blijft plakken want hij zegt, dat we nu toch eigenlijk bezig zijn met te sterven, dus komt het er op aan om zolang mogelijk te blijven plakken. Dat is toch fantastisch.
- FRANK : Euh..ja ! Wel, ik ken dat gedicht eigenlijk niet.

- RITA : Ahwel, ik zal dat boekske eens meebrengen voor u, zè ! 't Is heel goed !
- FRANK : Dank u. (lakoniek)
- RITA : Ik peis dat gij dat niet zo goed zult vinden.
- FRANK : Hoezo ?
- RITA : Dat is van die poëzie die ge gemakkelijk verstaat.
- FRANK : Ah zo. (Rita loopt onbewust door de kamer)
Mag ik u iets aanbieden ?
- RITA : Wat hebt ge zoal ?
- FRANK : Whisky.
- RITA : (Gaat naar boekenrek achter links)
Maar daar moet ge mee oppassen, met dat spul. Ge kunt daar uw hersencellen mee kapot maken.
- FRANK : Ja maar.. wilt u er één ?
(Staat op en gaat naar tafeltje)
- RITA : Ba ja. Dat zal toch een tijdje duren voor dat dat spul mijn hersens gevonden heeft.
- FRANK : (Schenkt whisky in) Een beetje water ?
- RITA : Ja, d'as goed. (Kijkt naar boekenrek, neemt een boek)
Wat is dat voor iets ? (met afkeer)
- FRANK : (Gaat naar Rita, bekijkt de titel van het boekje en gaat terug naar de drankjes)
Maria Speermalie ?
- RITA : Ja ! Dat klinkt toch smerig... Maria Spèrmalie ? (Leest)
Herman Tierlinck.
- FRANK : Teirlinck.
- RITA : (Kijkt) Oh ja. Waarover gaat het ?
- FRANK : Neem mee en lees het.
- RITA : Amaai, merci zelle ! 'k Zal er goed voor zorgen. (naar bureau)
Als ik stop met uw lessen dan zal ik het wel terugsturen.
- FRANK : (Bij bureau, met drankjes, geeft kroes)
Stoppen ? Waarom zou je dat doen ?
(Rita zet drank op bureau en stopt "Maria Speermalie" in haar tas.)
- RITA : Dat zou toch kunnen. Misschien heb ik dat alleen maar met een zotte kop gedaan.
- FRANK : (Bekijkt haar) Mmm..Gezondheid. Als je nu al overweegt om te stoppen, waarom heeft u zich dan laten inschrijven ?

RITA : Omdat ik iets wil leren.

FRANK : Wat wilt u leren ?

RITA : Alles.

FRANK : Alles ? Ja, dat is tamelijk veel hé ! Waarmee zou u beginnen ?

RITA : Wel euh, ik ben nu toch student, hé. Ik zal nu toch examens moeten afleggen en zo ?

FRANK : Ja, eventueel wel.

RITA : Ik zou eigenlijk heel veel moeten leren. Ah ja. Dat kan toch niet blijven duren, dat ik naar een opera of een ballet zit te kijken op T.V. en dat ik dat dikke kloterij vind, omdat ik er gewoonweg geen bal verstand van heb. 'k Ergste van al is, dat ik het dan nog afzet godverdomme.

FRANK : O ja.

RITA : Bah ja ! Ik wil dat eigenlijk niet; Ik wil er naar kijken. Ge vindt dat toch niet erg, dat ik zo zit te vloeken, hé ?

FRANK : Nee hoor.

RITA : Vloekt gij van tijd ?

FRANK : Onophoudelijk.

RITA : Ziede wel. Ontwikkelde mensen, die weten dat het alleen maar woorden zijn, hé ? Ik werk in een kapsalon en dan doe ik dat van tijd om de mensen te shokeren en dan roep ik zo ineens : "Dat hangt hier godverdomme mijn kloten uit !" Maar dan heel hard hé. Awel, die reageren daar bijkanst niet op, sè.

FRANK : Ja, ik kan best begrijpen dat,...

RITA : Awel, dat wil ik zeggen...Ontwikkelde mensen die trekken zich daar niets van aan.

Maar euh...die pretentieuze stommerikken die denken dat ze "ik weet nie wat" zijn, omdat ze niet vloeken. En iedereen weet toch zeker dat juist het sjiek volk niet kan klappen zonder vieze woorden te gebruiken. 't Is den helen dag van "neuken" en "zuipen" Maar ja, dat moet ge aan de pretentieuze stommerikken niet vertellen, want ze weten niet beter. (Gaat naar raam en kijkt naar buiten.)

Ik kan ze soms niet uitstaan, maar ja, hoe geraakt ge er vanaf ?

FRANK : Ha ! Dat is een goeie vraag. Wilt u nog iets drinken ?

(Gaat naar klein tafeltje)

RITA : (Schudt nee) Hadden ze mij een andere professor gegeven dan zou ik niet gebleven zijn.

FRANK : Wat bedoelt u met een andere professor ?

RITA : Wel, iemand die geen vieze woorden kan verdragen.

FRANK : Bedoelt u mij ?

RITA : Ah ja !

FRANK : Oh...! (schenkt zich in)

Hoe wist u dan dat ik geen bezwaar zou maken tegen het gebruik van vieze woorden ?

RITA : Ik wist het niet, ik wilde u nekeer testen, hé !

FRANK : (Terug bij bureau, bekijkt haar)

Ah zo. Dat is uw favoriete bezigheid hé ?

RITA : Ja...en zeker als ik nerveus ben.

FRANK : (Gaat zitten in draaistoel)

En heeft u al enig idee hoeveel punten ik tot nu toe verdiend heb ?

RITA : Heel goed, tien op tien en de prijs voor gedrag en vlijt. D'as hier een toffe kamer, zeg. En een schoon venster. Vindt gij dat ook niet ?

FRANK : Wat ?

RITA : Dat venster ?

FRANK : Eigenlijk heb ik daar nog niet veel op gelet. Soms heb ik wel erg veel zin om er iets door te gooien.

RITA : Wat dan ?

FRANK : Gewoonlijk een student.

RITA : (Glimlacht) Gij trapt wel een beetje door, hé !

FRANK : Misschien wel.

(Stilte)

RITA : Moet ge me nu niet ondervragen ?

FRANK : (Kijkt naar drank) Is dat nodig ?

RITA : Ik babbel te veel hé ? Ik weet het wel. Thuis doe ik dat anders niet. Als ik thuis ben dan zeg ik bijna niks. Maar ik krijg niet makkelijk de kans om met iemand zoals gij te klappen, of "om het woord tot u te richten" moet ik eigenlijk zeggen, hé ?

FRANK : U doet maar. (Neemt een slok)

RITA : Een "assonantie" wat is dat eigenlijk ?

FRANK : (Verslikt zich half. Kort lachje) Wat ?

RITA : Zeg...ge moet daar niet mee lachen.

FRANK : Nee, nee...euh..assonantie. Wel, dat is een rijmvorm. Bijvoorbeeld, Kent u Rodenbach ?

RITA : Het bier ?

FRANK : (Schudt hoofd) De dichter. Rodenbach.

RITA : Nee.

FRANK : Oh ! Wel...Rodenbach heeft een gedicht geschreven "Het Kerelskind"
Daarin rijmt hij bijvoorbeeld de woorden "ere" en "schabbe". Dat
is een voorbeeld van assonantie.

RITA : Ah ! Dat is dus eigenlijk verkeerd rijmen !

FRANK : (Bekijkt haar lachend)

Zo heb ik het eigenlijk nog niet bekeken. Maar, inderdaad, zo
zoudt u het kunnen noemen..."verkeerd rijmen". Maar dan wel
doelbewust, om een bepaald effect te bereiken.

RITA : Ah ! (Stilte, wandelt door kamer)

Ge ziet hé, ik moet nog veel leren.

FRANK : Ja, en u wilde toch "alles" leren, niet ?

RITA : Ja !

(Frank neemt inschrijvingsformulier van het bureau en bekijkt
het.)

FRANK : Hoe heet u ?

RITA : (Gaat naar boekenrek) Rita.

FRANK : (Kijkt naar formulier) Rita..Euh...Hier staat Mevr. S. De Wit.
(Rita gaat rechts van Frank staan, neemt een pen, buigt voor-
over en schrapt het initiaal S)

RITA : Die "S" is van Suzanne, dat is mijn echte voornaam. Ik heb hem
veranderd in Rita. Ik heet nu niet meer Suzanne, maar wel Rita.
Ge weet wel van die schrijfster Rita Mae Brown.

FRANK : Wie ?

RITA : Awel ! Rita Mae Brown die Rubyfruit Jungle heeft geschreven.
Hebde gij dat niet gelezen ? Wauw ! Dat is een fantastisch boek.
Wilt ge het eens lezen ?

FRANK : Wel euh...ja..het kan misschien interessant zijn.

RITA : O.K.

(Neemt het boek uit haar tas en geeft het aan Frank. Hij draait
het om en leest de achterflap.)

RITA : Hoe heet gij ?

FRANK : Frank.

RITA : Gelijk Frank Sinatra ?

FRANK : Nee.. Frank...gewoon Frank.

(Rita gaat in stoel bij bureau zitten. Frank legt het boek op
het bureau.)

- RITA : Dat vindt gij natuurlijk niet goed hé ? Gij hoort liever Will Ferdy ?
- FRANK : Will Ferdy ?
- RITA : Ja, die zingt toch liedjes van Guido Gezelle.
- FRANK : O ja ?
- RITA : (zingt) "O krinkelende winkelende waterding..."
(Stopt bij gebrek aan tekst)
- FRANK : Oh ! Het Schrijverken.
- RITA : Hebt ge dat gelezen ?
- FRANK : Zou Gezelle iets geschreven hebben, dat ik niet zou hebben gelezen ?
- RITA : (Onder de indruk) Is dat echt ? Amaai. Ik heb eens geprobeerd een gedicht van hem te lezen "Ergo Flos". Zeg, daar ben ik niet doorgeraakt zenne !
- FRANK : Ego.
- RITA : Wat ?
- FRANK : U bedoelt waarschijnlijk "Ergo Flos". Ergo is iets totaal anders.
- RITA : O ja ? Ge ziet dat ik nog veel te leren heb, hé !
- FRANK : (Kijkt in formulier) Bent u dameskapster ?
- RITA : Ja zene !
- FRANK : Een goeie ?
- RITA : (Staat op en wandelt rond)
Bah...als het met mijn goesting is...maar dat gebeurt niet gemakkelijk. Ze werken op mijn zenuwen.
- FRANK : Wie ?
- RITA : De vrouwen. Ze weten niks anders te vertellen dan flauwe kul. Als ge nu bijvoorbeeld bij een klant een permanent moet zetten, dan lukt dat nooit als die kop eerst afgetrokken is met goedkope bazar, want daar gaat uw haar van kapot. Maar minstens één keer per maand heb ik met een klant te doen, die een permanent wil laten zetten en die maar niet wil toegeven dat ze haar haar heeft afgetrokken. En ik zie het nochtans, hé. En wat doet ge dan ? Awel, gij zet die permanent dan maar...en in plaats van een schone krullekop, komt er dan een strooien dak van onder de droger.
- FRANK : En wat doet u dan ?
- RITA : Bah. Dan probeer ik maar een pruik te verkopen.
- FRANK : 't Is niet waar.
- RITA : Maar jong, een vrouw die haar haar wil laten coifferen, die kunt

ge niet tegenhouden. Zelfs gepensioneerden zijn zo. Dat is niet de eerste keer dat er een gepensioneerde met een hoorapparaat binnenkomt en ze zegt daar niets van en natuurlijk...knip...en weer een bomma die voor 14 dagen doof is. Ik doe niks anders dan in oorlellen en draden van hoorapparaten knippen.

FRANK : Als ik je zo bezig hoor, moet ik tot het besluit komen dat je wel een gróte pechvogel bent.

RITA : Ah...ge weet het. Ze verwachten te veel van mij, hé. Ze komen in het salon binnen en een uur later willen ze er helemaal anders uitzien. Dan zeg ik "zeeeg, ik ben een coiffeur hé en gene plastische chirurg." En het ergste van al is dat ze er allemaal willen uitzien als Farrah Fawcett Majors.

FRANK : Wie ?

RITA : Far-rah Fawcett Majors. Die vroeger in Charlie's Angels speelde.
(Frank begrijpt het niet) Dat is een T.V.-feuilleton.

FRANK : Ah !

RITA : (In de richting van de deur)
Gij kijkt zeker niet naar feuilletons hé ? Alleen naar 't nieuws en zo ?

FRANK : Wel, ik moet toegeven...

RITA : 'k Wist het wel. Van de eerste keer dat ik u zag zei ik tegen mijn eigen : "Dat is zeker een Becel manneke".

FRANK : Een wat ?

RITA : Een Becel manneke.

FRANK : Becel ?

RITA : (Terug bij bureau)
Awel, Becel, die margarine zonder cholesterol; dat is toch voor typen gelijk gij, die eten toch brokkeljonbrood. Ge weet wel, dat brood met van die kleine harde stukskes in, juist gelijk brokkeljon.

FRANK : (lachend) Ah...brokkeljonbrood.

RITA : Valt hem ? Amaai, dat is rap ! Maar die vrouwen, die komen naar het salon om te veranderen. Maar moet ge daar eigenlijk niet van binnen mee beginnen ? Allee, dat probeer ik toch... Denkt ge dat ik dat zal kunnen ?

FRANK : Wel, dat hangt natuurlijk volledig van uzelf af. In hoeverre u gemotiveerd bent. Dat...euh..."willen studeren" van u.. Bent u er wel zeker van dat dat ernstig gemeend is ?

RITA : Ernstig gemeend ? Natuurlijk is dat ernstig gemeend. Ik weet dat ik zo maar iets uit mijn kloten slaag en zo, maar toch ben ik serieus. Ik sla zo maar vanalles uit mijn kloten, omdat ik niet zo zeker ben van mijn eigen. En dat is nu juist wat ik wel wil zijn. Echt waar.

(Frank knikt en bekijkt haar. Zij wordt ietwat onwennig en wandelt wat rond.)

RITA : Zèèèg...Waarom zitte gij mij zo te bekijken, hé ?

FRANK : Omdat...euh...ik vind u geweldig. U kunt mij geloven of niet, maar u bent het eerste frisse briesje dat deze kamer binnenwaait... sinds jaren.

RITA : (Wandelt rond) Zèèèg... Wie slaagt er nu iets uit zijn kloten ?

FRANK : Ziet u dan niet dat ik een complimentje maak ?

RITA : Ga weg !

FRANK : Waar naartoe ?

RITA : Doe niet flauw hé ? Ge weet wat dat ik wil zeggen.

FRANK : Ik zou wel eens willen weten wat u zo plots naar hier heeft gebracht ?

RITA : Naar hier ?

FRANK : Ja.

RITA : Dat is niet "plots".

FRANK : Ah.

RITA : Ik weet al jaren dat ik zowat op den dool ben. Ik ben zesentwintig, ik zou eigenlijk al lang ne kleine moeten hebben. Iedereen verwacht dat van u. Ik ben er zeker van dat mijne vent denkt dat ik steriel ben. Hij zaagt den helen dag van "stopt nu toch eens met de pil, laat ons ne kleine maken". Ik heb hem dan maar gezegd dat ik gestopt ben, alleen maar om van zijn gezaag af te zijn./Maar ik pak ze nog altijd, zene. (Loopt rond Frank)
Ik wil nù nog gene kleine. Ik zou eerst een beetje zeker willen zijn van mijn eigen... Verstaat ge dat ?

FRANK : Ja.

RITA : (Wandelt rond haar stoel en speelt er mee)

Voilà. Iemand anders zou dat niet verstaan. Ze zouden peinzen dat ik zot ben. Ik heb geprobeerd om daar met mijne man over te spreken, maar...euh...tussen ons gezegd en gezwegen : hij is nen dikke stomme kloot. Nee...het is gene kloot...'t is nen ezel. Hij wil het niet verstaan. Als ik bijvoorbeeld iets zit te

lezen of naar een speciaal program op de TV zit te zien, dan begint hij zich al dood te ergeren. Dan heb ik zo'n goesting om hem te zeggen "kust mijn kloten", maar...euh...ik vind dat ik dat eigenlijk niet mag zeggen... Ik vind dat ik daar met hem moet over klappen en ik heb hem uitgelegd dat ik zo niet wil blijven leven. En toen heeft hij naar mij geluisterd, maar hij verstond mij niet, want als ik gedaan had met mijne uitleg, dan gaf hij mij gelijk. Hij zei dat als we in Keerbergen wilden gaan wonen, dat we dan direkt moeten beginnen sparen. Godverdomme... in Keerbergen...Al was het in een spinternieuwe villa, dan zou ik daar nog niet willen gaan wonen. 't Is toch waar ! Dat is toch een boeregat zeker ?

FRANK : Ja.

RITA : Waar woont gij ergens ?

FRANK : In Keerbergen.

RITA : (Zit) Oh.

FRANK : (Staat op. Gaat naar klein tafeltje) Nog wat ?

(Rita schudt nee) Geen bezwaar dat ik nog iets neem ?

(Schenkt zichzelf in.)

RITA : Nee, zeg. 't Zijn toch uw hersencellen die ge aan 't kapotmaken zijt.

FRANK : (Glimlacht) Die zijn al lang kapot, denk ik. (Drinkt)

(Rita staat op en gaat naar draaistoel van Frank. Speelt er mee en leunt er op.)

RITA : Wanneer gaat ge er nu eigenlijk mee beginnen om mij iets te leren ?

FRANK : Wat kan ik u zoal leren ? (Bekijkt haar)

RITA : Alles.

(Frank leunt tegen het tafeltje, drinkt, schudt hoofd en bekijkt haar.)

FRANK : Wel...laten we het op een akkoordje gooien. Ik vertel u alles wat ik weet en u moet me beloven nooit meer terug te komen. Om te beginnen wou ik die cursus helemaal niet geven, ik heb er me laten inluizen. Ik weet dat het fout was en mijn vermoeden wordt bevestigd nu ik u ontmoet heb.

Mijn beste mevrouwtje, het is niet uw schuld, het is gewoon een ongelukkig toeval dat u op mij gevallen bent en u bent dan ook op mij gevallen. En...onder ons gezegd en gezwegen...